

Arrest

nr. 73 036 van 11 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 november 2009, houdende de intrekking van het recht op vestiging en houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. CHABOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 april 2004 huwt verzoeker met mevrouw S.F. van Belgische nationaliteit. Verzoeker dient 20 april 2004 een aanvraag tot vestiging in op grond van dit huwelijk.

Op 29 april 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot voorlopig uitstel voor bijkomend onderzoek. Op 21 september 2004 wordt aan verzoeker een identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd, geldig tot 20 september 2009.

Op 18 januari 2005 doet verzoekers echtgenote aangifte van een schijnhuwelijk. Zij trekt deze aangifte een dag later in.

Bij vonnis van 15 mei 2008 wordt het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw S.F. door de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen vernietigd. Tegen dit vonnis wordt een beroep ingesteld bij het hof van beroep te Antwerpen.

Op 20 mei 2009 wordt aan verzoeker een C-kaart afgeleverd.

Op 23 september 2009 bevestigt het hof van beroep te Antwerpen de nietigverklaring van het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw S.F.

Op 15 oktober 2009 stelt het parket van de procureur des Konings te Antwerpen de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte van het *“nog niet definitief geworden arrest van het hof van beroep te Antwerpen dd. 23 september 2009 waarbij boven vermeld huwelijk werd nietig verklaard. U kan het definitief worden van het arrest opvolgen aan de hand van de vermelding van de nietigverklaring in het Rijksregister die zal verschijnen wanneer het definitief geworden arrest op initiatief van de vrouw zal worden overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.”*

Op 24 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij het vestigingsrecht van verzoeker wordt ingetrokken. Tevens wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 22 december 2009 spreekt de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen de echtscheiding uit tussen verzoeker en mevrouw S.F.

Op 12 april 2010 wordt het vonnis tot echtscheiding van de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand van Antwerpen.

Op 12 mei 2010 herinnert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de burgemeester eraan dat de betekende versies van de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten nog niet werden overgemaakt.

Op 22 juni 2011 wordt aan verzoeker de beslissing van 24 november 2009 houdende de intrekking van het vestigingsrecht ter kennis gebracht samen met het bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste bestreden beslissing betreft de intrekking van het vestigingsrecht van 24 november 2009. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene is op 03.04.2004 in Antwerpen gehuwd met de Belgische onderdane S.F. (...). Hij diende een aanvraag vestiging in in functie van zijn Belgische echtgenote op 20.09.04. Hij werd in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen 21.09.2009 is hij in het bezit van een C kaart. Op 15.05.2008 werd dit huwelijk nietig verklaard door de Rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. In hoger beroep werd op dit vonnis bevestigd bij arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen (arrest/AR/2616). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

Betrokkene heeft de Belgische migratieprocedures misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen en uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen. Als een gevolg van het rechtsprincipe ‘Fraus omnia corrumpit’ wordt het recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.”

De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, die als volgt wordt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN genomen op datum van 24.11.2009

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor asiel- en migratiebeleid wordt aan O.H. (...), geboren te B. (...) op (...) onderdaan van Marokko, het bevel gegeven om uiterlijk op 21/07/2011 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten,

evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden, Zwitserland, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4)

REDEN VAN DE BESLISSING

Art 7,3° van de wet van 15.12.1980 De betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: Bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van datum 23 09 2009 (referentie 2008/AR/2616) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane S.F. (...) vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus strijdig met de openbare orde

Art 7,2 van de wet van 15.12.1980 De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten:*

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg, vervallen ook alle er uit voortgevloeide rechten. “

Op 30 juni 2011 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, in functie van zijn duurzame relatie met mevrouw L.Y. van Belgische nationaliteit.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), alsook van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“IV. I. Met betrekking tot het verschil tussen de C-kaart en de F-kaart.

Uit deze wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zin. De bestreden beslissing die op 22 juni 2011 aan verzoeker betekend werd, is gemotiveerd als volgt :

Het is inderdaad zo dat het Hof van Beroep te Antwerpen in 2008 (Arrest 2008/AR.i2616) het arrest van de Rechtbank van eerste aanleg t€ Antwerpen bevestigd heeft, en hierbij het huwelijk van verzoeker met zijn echtgenote nietig heeft verklaard.

Wanneer we de Chronologie van de gebeurtenissen nagaan, blijkt dat verwerende partij zich vergist:

- Verzoeker komt in België aan in 1999.
- Verzoeker huwt in 2004
- Verzoeker verkrijgt een F-kaart in 2004
- Verzoeker verkrijgt een echtscheiding in 2008
- Het huwelijk van verzoeker. wordt nietig verklaard op 15/5/2008
- Verzoeker verkrijgt een C-kaart in mei 2009.
- beslissing tot intrekking op grond van fraude huwelijk van 24/11/2009
- betekening van beslissing 2216/2011.

Eventueel had verwerende partij in 2008 op grond van hef nietig verklaren van het huwelijk van verzoeker met zijn partner het verblijf(F-kaart) kunnen intrekken (na grondig onderzoek) Immers op dat ogenblik beschikte verzoeker nog op een F-kaart' verblijfskaart voor vreemdelingen, verkregen op grond van een aanvraag vestiging na gezinshereniging.

Echter reeds in mei 2009 (en dus een jaar na de nietigverklaring van zijn huwelijk) verkreeg verzoeker een C-kaart, zijnde een vestiging voor vreemdelingen, op grond van artikel 14 Vreem.W. en niet meer op grond van artikel 40 e.v. Vreem W.

De redenen waarom verzoeker verblijf verkreeg (C-kaart in mei 2009) staan dan ook los van zijn huwelijk en zijn veel ruimer dan de gezinshereniging met een Belgisch onderdaan' Zo was verzoeker ondertussen reeds 10 jaar, in België, geïntegreerd, had hij een nieuwe relatie die tot op de dag van vandaag nog steeds voortduurt en dame waarmee hij samenwoont en werkt verzoeker. Het verblijfsrecht van verzoeker was dan ook gebaseerd op deze laatste elementen. Verzoeker is inderdaad

economisch actief in België en kan een perfecte integratie voorleggen. Dat er voorheen (2008 en verzoeker ontving de C-kaart in 2009) een schijnhuwelijk jegens hem werd uitgesproken, verandert niets aan deze gronden van economische activiteit en integratie die hem zijn huidige verblijfsrecht hebben opgeleverd.

De motiveringsplicht houdt niet alleen in dat de aangehaalde argumenten afdoende moeten zijn, maar ook dat de motivering een correct beeld schept van de omstandigheden door zich slechts op het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen te baseren, zonder de achtergrond van de feiten verder te onderzoeken, heeft de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Er wordt in de bestreden beslissing geen melding gemaakt van de redenen waarom de gronden tot het bekomen van een C-kaart plots niet meer zouden gelden. De fraude, in de mate dat deze al kan afgeleid worden uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen, heeft geen enkele betrekking op de huidige verblijfskaart van verzoeker, en kan dus de intrekking ervan niet verantwoorden. De schending van de motiveringsplicht zoals beschreven in vernoemde wetsartikelen, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook duidelijk en bewezen, wat de vernietiging van de bestreden beslissing verantwoordt. Op deze basis is een vernietiging van de bestreden beslissing dan ook aangewezen.

“IV.2. Met betrekking tot het actuele karakter van de beslissing - billijkheid redelijkheid.

Met betrekking tot de redelijkheid en billijkheid van de bestreden beslissing merkt verzoeker nog op dat hij zich vragen stelt met betrekking tot de timing van de bestreden beslissing.

Verzoeker zijn huwelijk werd nietig verklaard in 2008.

Daarna, in 2009, krijgt hij een C-kaart, dewelke zoals hierboven werd aangetoond geen uitstaans heeft met het vorige huwelijk van verzoeker.

Verzoeker heeft deze C-kaart nog niet wel en goed verkregen of enkele maanden later wordt de huidige voorliggende (verkeerde) beslissing genomen, zonder hierbij rekening te houden met de nieuwe situatie van verzoeker, met name of hij een nieuwe relatie heeft, werkt verzoeker, zijn er andere redenen die tot vestiging leiden, etc.

Pas op 22 juni 2011 wordt de bestreden beslissing aan verzoeker betekend (dat is bijna 2 jaar na de datum van de beslissing).

Niet alleen is de bestreden beslissing onvolledig en want werd er geen onderzoek gedaan naar de situatie van verzoeker ten tijde van de bestreden beslissing maar de beslissing kan in alle redelijkheid en billijkheid niet meer up-to-date genoemd worden.

Zoals hiervoor aangetoond heeft verzoeker reeds jaren een relatie met een Belgische vrouw van Marokkaanse origine waarmee hij reeds jaren samenwoont.

Het is pas nadat hij en zijn partner na een jarenlange relatie de nodige stappen wilden zetten om hun relatie te officialiseren, dat hem deze beslissing werd betekend. Men kan aan verzoeker niet verwijten dat de laattijdige betekening aan hem te wijten is nu hij nog steeds woont op hetzelfde adres nu reeds gedurende vele jaren.

Een totaal verouderde (verkeerde) beslissing na meer dan anderhalf jaar aan verzoeker betekenen is onredelijk zeker indien men onmiddellijk kon vast stellen dat de beslissing niet meer up-to-date was.

Hierbij schendt de bestreden beslissing de algemene rechtsregels van behoorlijk bestuur, redelijkheid, billijkheid en evenredigheid van de genomen maatregel ten opzichte van de gevolgen voor verzoeker.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het rechtsprincipe "*fraus omnia corrumpit*" en naar het feit dat verzoeker de Belgische migratieprocedures heeft misbruikt gezien hij niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan, wat duidelijk blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen en het arrest van het hof van beroep van Antwerpen. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, 3° en artikel 7, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat hij langer in het Rijk verblijft dan toegelaten. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan betrokkene zijn recht op vestiging verkreeg, vervallen ook alle eruit voortgevloeide rechten. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat uit de chronologie van de gebeurtenissen blijkt dat de reden waarom hij een verblijf, met name een C-kaart kreeg in mei 2009 volledig los staat van zijn huwelijk en ruimer is dan de gezinshereniging met een Belgisch onderdaan.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich vergist aangaande de door hem opgegeven chronologie van de feiten. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 3 april 2004 huwde met mevrouw S.F. van Belgische nationaliteit en op 20 april 2004 een aanvraag tot vestiging indiende op grond van dit huwelijk. Op 29 april 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek. Op 21 september 2004 wordt aan verzoeker een identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd, geldig tot 20 september 2009. Het betrof geenszins een elektronische F-kaart zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift, daar deze kaart nog niet in voege was in 2004. Op 18 januari 2005 doet verzoekers echtgenote aangifte van een schijnhuwelijk. Zij trekt deze aangifte een dag later in. Bij vonnis van 15 mei 2008 wordt het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw S.F. door de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, vernietigd. Tegen dit vonnis wordt een beroep ingesteld bij het hof van beroep te Antwerpen. Op 20 mei 2009 wordt aan verzoeker een C-kaart afgeleverd. Op 23 september 2009 bevestigde het hof van beroep te Antwerpen de nietigverklaring van het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw S.F. Op 15 oktober 2009 stelt het parket van de procureur des Konings te Antwerpen de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte van het "*nog niet definitief geworden arrest van het hof van beroep te Antwerpen dd. 23 september 2009 waarbij boven vermeld huwelijk werd nietig verklaard. U kan het definitief worden van het arrest opvolgen aan de hand van de vermelding van de nietigverklaring in het Rijksregister die zal verschijnen wanneer het definitief geworden arrest op initiatief van de vrouw zal worden overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.*" Op 24 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij het vestigingsrecht van verzoeker wordt ingetrokken. Tevens wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Beide beslissingen worden op 22 juni 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht.

De Raad stelt aldus vast dat het hof van beroep pas op 23 september 2009 (rolnr. 2008/AR/2616, arrestnr. 2009/7650), het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg heeft bevestigd en niet in 2008, zoals verzoeker beweert. Op het ogenblik dat aan verzoeker een C-kaart werd afgegeven (20 mei 2009), was verzoekers huwelijk nog niet definitief nietig verklaard, gezien het beroep nog hangende was. Tevens blijkt ook uit het administratief dossier dat verweerder pas op 15 oktober 2009, voor het eerst kennis kreeg van zowel het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg, als het arrest van het hof van beroep, houdende nietigverklaring van het huwelijk. Op het ogenblik dat aan verzoeker een C-kaart werd afgeleverd, was de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nog niet op de hoogte van de nietigverklaring van het huwelijk en was de nietigverklaring nog niet definitief, gelet op het hangende beroep bij het hof van beroep te Antwerpen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat verweerder, verzoekers "F-kaart" reeds in 2008 had moeten intrekken. Indien verzoeker doelt op de

echtscheiding die volgens zijn verklaring in 2008 zou zijn uitgesproken, kan hij evenmin worden gevolgd. Uit het echtscheidingsvonnis blijkt dat de echtscheiding pas op 22 december 2009 (AR nr. 09/7526/A) werd uitgesproken, aldus na de bestreden beslissingen.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij betoogt dat hij een C-kaart bekam om redenen die los staan van zijn huwelijk en veel ruimer zijn dan de gezinshereniging. Uit bovenstaande feitenuiteenzetting blijkt dat verzoeker op 21 september 2004 een papieren identiteitskaart voor vreemdelingen ontving, geldig tot 20 september 2009. Op 20 mei 2009 ontving verzoeker een elektronische C-kaart die, los van de vraag of aan verzoeker geen F-kaart in plaats van een C-kaart diende te worden afgegeven, gelet op de chronologie van de feiten, een loutere omzetting betreft van een papieren versie naar de elektronische versie. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat de C-kaart een ruimer verblijf dekt dan zijn gezinshereniging met een Belgische onderdaan, met name dat hij reeds 10 jaar in België verblijft, geïntegreerd is, een nieuwe relatie heeft die tot op de dag van vandaag voortduurt en dat hij werkt. Uit het dossier blijkt dat verzoeker deze elementen pas op 30 juni 2011 voor het eerst aan verweerder kenbaar heeft gemaakt naar aanleiding van zijn aanvraag van de verblijfskaart als een familielid van een burger van de unie.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de bestreden beslissingen in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verweerder motiveert in de eerste bestreden beslissing:

“De betrokkene is op 03.04.2004 in Antwerpen gehuwd met de Belgische onderdane S.F. (...). Hij diende een aanvraag vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote op 20.09.04. Hij werd in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen 21.09.2009 is hij in het bezit van een C kaart. Op 15.05.2008 werd dit huwelijk nietig verklaard door de Rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. In hoger beroep werd op dit vonnis bevestigd bij arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen (arrest/AR/2616). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

Betrokkene heeft de Belgische migratieprocedures misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen en uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen. Als een gevolg van het rechtsprincipe ‘Fraus omnia corrumpit’ wordt het recht op vestiging in het Rijk ingetrokken”

De Raad wijst erop dat de nietigverklaring van het huwelijk wegens schijnhuwelijk definitief is. De vestiging werd bijgevolg op frauduleuze wijze verkregen. Uit bovenstaande bespreking blijkt dat verwerende partij op het ogenblik van de afgifte van de elektronische C-kaart niet op de hoogte was van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg. Bovendien was dit vonnis niet definitief, gelet op het feit dat het arrest van het hof van beroep het vonnis pas op 23 september 2009 bevestigde. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat hij de C-kaart op andere gronden zou hebben ontvangen dan zijn gezinshereniging op basis van het vernietigde huwelijk. Bovendien wijst de Raad erop dat de loutere vervanging van de ‘papieren’ versie van de identiteitskaart door de elektronische versie van de identiteitskaart geen rechtshandeling betreft die op zich rechtsgevolgen doet ontstaan, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren. Het motief in de bestreden beslissing heeft, gelet op de nietigverklaring van het huwelijk en het feit dat de grond voor het bekomen van de C-kaart niet langer bestaat, wel degelijk betrekking op het recht op vestiging van verzoeker en volstaat ter verantwoording van de intrekking van zijn vestigingsrecht.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is.

Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het arrest van het hof van beroep te Antwerpen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat het huwelijk wordt geacht geen gevolgen te hebben in België. Bijgevolg wordt het vestigingsrecht dat zijn grondslag vond in zijn huwelijk met een Belgische onderdaan terecht ingetrokken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker wijst er terecht op dat de bestreden beslissing reeds op 24 november 2009 werd genomen doch pas op 22 juni 2011 aan hem ter kennis werd gebracht. Vooreerst merkt de Raad op dat zelfs indien er sprake zou zijn van een onregelmatige kennisgeving, een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte evenwel niet van aard is om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig (RvS 24 augustus 1994, nr. 48.781; RvS 13 februari 2003, nr. 115.866).

Zoals hoger reeds uiteengezet, heeft verzoeker zijn goede integratie, zijn nieuwe relatie, het feit dat hij werkt ... pas voor het eerst op 30 juni 2011 aan verweerder ter kennis gebracht. Hieruit blijkt dan ook dat de bestreden beslissingen geenszins aan verzoeker werden betekend naar aanleiding van het feit dat hij zijn jarenlange relatie wenste te officialiseren, aangezien verzoeker dit op 30 juni 2011, aldus na de betekening van de bestreden beslissingen aan verweerder ter kennis heeft gebracht. Uit de feiten blijkt daarentegen dat verzoeker naar aanleiding van de aan hem betekende bestreden beslissingen besloot om zijn situatie te regulariseren door op 30 juni 2011 een aanvraag in te dienen voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de unie, met name in functie van zijn duurzame relatie met mevrouw L.Y. van Belgische nationaliteit. Verzoeker kan evenmin niet op de hoogte te zijn geweest van het feit dat de grond waarop hij zijn verblijfsrecht bekam, met name zijn huwelijk met S.F., werd vernietigd. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening te hebben gehouden met verzoekers nieuwe situatie nu deze niet aan hem gekend was. Uit bovenstaande bespreking blijkt dat verzoekers verblijfsrecht gestoeld was op zijn huwelijk met mevrouw F.S., dat op 23 september 2009 is nietig verklaard door het hof van beroep te Antwerpen en waarvan verweerder op 15 oktober 2009 in kennis werd gesteld. Het is niet kennelijk onredelijk noch onbillijk om, gelet op het arrest van het hof van beroep de vestiging in te trekken wegens *fraus omnia corrumpit*. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op het ogenblik van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met de feiten bij de vaststelling dat verzoekers recht op vestiging op frauduleuze wijze werd bekomen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN